KVINDEN OG SAMFUNDET.

»DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER AT ARBEIDE FOR KVINDERS POLITISKE VALGRET OG VALGBARHED SAMT AT VIRKE TIL FREM-ME FOR KVINDERNES ALME-NE UDVIKLING, FOR DERES UDDANNELSE TIL SELVSTÆN-DIGT ERHVERV OG FOR AT FORBEDRE DERES STILLING I FAMILIE, SAMFUND OG STAT« UDG. AF DANSK KVINDESAMFUND

30. AARG. 30. NOVEMBER. 1914. Nr. 20

Ella Ungermanns første Sejr paa vor kongelige Skueplads.

»Under Vaabenlarmen tier Muserne«, siger et gammelt latinsk Ord, og det syntes en Tid, som om baade det kongelige Teaters Styrelse og det københavnske Publikum havde gjort sig det til en Samvittighedssag at holde dette Ord i Ære.

Medens Programmet hovedsagelig bød paa ældre Skuespil, som vi med al Anerkendelse af deres uomstridelige Fortjenester i vore Bedsteforældres Tid, nu vistnok har Lov til at betegne som litterær Daasemad, søgte Publikum Glemsel for sine fædrelandske Bekymringer i Forestillinger andetsteds af en Art, som bedst betegnes ved, at Børn og Muser er udelukkede, de sidste dog uden Censors Forbud.

Intet Under, at Venner af dansk Skuespilkunst med Bekymring tænkte paa de to unge lovende Skuespillerinder, Bodil Moltke og Ella Ungermann, som i denne Sæson skulde hævde den Plads paa den nationale Scene, som deres Sejre henholdsvis i »Dansen paa Koldinghus« og »Lovens Arm« havde løftet dem til. — Var det Meningen, at disse to, som havde bevist deres Evne til at skabe nye, lødige Menneskeskikkelser paa Scenen, skulde trække i Teatrets gamle Garderobe og tilsætte deres Kapital af Mod og Kræfter i Roller, der som Shakespeares »Ofelia« og Hejbergs »Elisabeth Munk« aldrig har bragt deres Fremstillere Sejren hjem, og derfor ikke burde være Prøvestenen for dem, af hvem man har Lov til at vente sig det overordentlige? — Skulde Verdenskrigen ogsaa have det paa sin Samvittighed, at disse to sluttelig trættedes, og fulgte den desværre saa almindelige Trækfugleflugt bort fra den kongelige Scene til Filmen eller Scener af anden og tredie Rang?

Ella Ungermann.

Under al denne Mismodighed var det en skønne Dag, at et ukendt, fremmedartet Insekt kom strygende ned over den danske Nationalscene fra Øen deroppe i det nordlige Atlanterhav, som i de sidste Aar har vakt en ikke ufortjent Opmærksomhed i litterære Kredse hernede. »Hadda Padda« hed det nye Fænomen, og Navnet lød saa forskruet, at mange paa Forhaand tvivlede om dets Livsbetingelser i københavnsk Luft. Det skal da ogsaa strax siges, at Stykket »Hadda Padda« vel er egnet til at vække Betænkeligheder, saa iøjnefaldende er dets tekniske Forsyndelser, saa paagaaende, ja, næsten dilletantmæssig dets Mystik, saa overfladisk og uklar dets Karaktertegning paa mange Punkter. Kritikens »Beckmessere« vilde have let ved at skrive en hel Tavle fuld af dets Fejl. Men de vilde ikke kunne forhin-